

S. PII V. PONTIFICIS
C O N S T I T U T I O

Adversus Articulos vulgò BAJANOS.

PIUS Episcopus Servus Servorum Dei.

EX omnibus afflictionibus quas in hoc loco à Domino constituti, tam luctuoso tempore sustinemus, ille animum nostrum præcipuè excruciat dolor, quod Religio Christiana tantis jam pridem turbinibus conflictetur, Christi que populus antiqui hostis suggestionè dissectus in alios atque alios errores passim, & promiscuè defertur: Quantum verò ad Nos attinet, totis viribus conamur, ut illæ simulatque profiliunt, penitus opprimantur: magno enim mœrore afficimur quòd plerique, spectatæ alioquin probitatis, & doctrinæ in varias sententias offensionis, & periculis plenas, tum verbo, tum scriptis prorumpunt; de que eis, etiam in Scholis invicem controversantur; cujusmodi sunt sequentes.

*Propositiones
Bay.*

1. Nec Angeli, nec primi Homini adhuc integri merita rectè vocantur gratia.
2. Sicut opus malum ex naturâ suâ est mortis æternæ meritorium, sic bonum opus ex naturâ suâ est vitæ æternæ meritorium.
3. Et bonis Angelis, & primo homini, si in statu illo perseverasset usque ad ultimum vitæ, felicitas esset merces, & non gratia.
4. Vita æterna homini integro, & Angelo promissa fuit intuitu bonorum operum, & bona opera ex lege naturæ ad illam consequendam per se sufficiunt.

5. In

5. In promissione factâ Angelo, & primo Homini continetur naturalis iustitiæ constitutio, quâ pro bonis operibus, sine alio respectu, vita æterna iustis promittitur.

6. Naturali lege constitutum fuit homini, ut si in obedientiâ perseveraret, ad eam vitam pertransiret, in quâ mori non posset.

7. Primi hominis integri merita fuerunt primæ creationis munera; sed juxta modum loquendi Scripturæ sacræ non rectè vocantur gratia; quò fit, ut tantùm merita, non etiam gratia debeant nuncupari.

8. In redemptis per gratiam Christi nullum inveniri potest bonum meritum, quod non sit gravis indigno collatum.

9. Dona concessa homini integro, & Angelo forsitan non improbandâ ratione possunt dici gratia; sed quia secundùm verbum sacræ Scripturæ nomine gratiæ ea tantùm munera intelliguntur, quæ per JESUM CHRISTUM malè merentibus, & indignis conferuntur, idèd neque merita, neque merces, quæ illis redditur, gratia dici debet.

10. Solutio pœnæ temporalis, quæ, peccato dimisso, sæpè remanet, & corporis resurrectio, propriè non nisi meritis Christi adscribenda est.

11. Quod piè, & justè in hac vitâ mortali usque in finem conservâri vitam consequimur æternam, id non propriè gratiæ Dei, sed ordinationi naturali statim initio creationis constitutæ justo Dei judicio deputandum est, neque in hac distributione bonorum ad Christi meritum respicitur, sed tantùm ad primam institutionem generis humani in quâ lege naturali constitutum est, ut justo Dei judicio obedientiæ mandatorum vita æterna reddatur.

12. Pelagii sententia est, opus bonum citrà gratiam adoptionis factum non est regni cælestis meritorium.

13. Opera bona à filiis adoptionis facta non accipiunt rationem meriti ex eo, quòd fiunt per Spiritum adoptionis inhabitantem corda filio-

rum Dei, sed tantum ex eo, quod sint conformia legi, quodque per ea præstatur obedientia legi.

14. Opera bona iustorum non accipiunt in die iudicii extremi amplio rem mercedem, quam iusto Dei iudicio mereantur accipere.

15. Ratio meriti non consistit in eo, quod qui bene operatur habeat gratiam, & inhabitantem Spiritum sanctum; sed in eo solum, quod obedit divinæ legi.

16. Non est vera legis obedientia, quæ fit sine charitate.

17. Sentiunt cum Pelagio, qui dicunt esse necessarium ad rationem meriti, ut homo per gratiam adoptionis sublevetur ad statum Deificum.

18. Opera Catechumenorum, ut fides, & pœnitentia antè remissionem peccatorum facta sunt vitæ æternæ merita, quam vitam ipsi non consequentur, nisi prius præcedentium delictorum impedimenta tollantur.

19. Opera iustitiæ, & temperantiæ, quæ Christus fecit, ex dignitate Personæ operantis non traxerunt majorem valorem.

20. Nullum est peccatum ex naturâ suâ veniale, sed omne peccatum meretur pœnam æternam.

21. Humanæ naturæ sublimatio, & exaltatio in consortium Divinæ naturæ debita fuit integritati primæ conditionis, & proindè naturalis dicenda est, & non supernaturalis.

22. Cum Pelagio sentiunt, qui textum Apostoli ad Romanos 2. *Gentes quæ legem non habent, naturaliter quæ legis sunt, faciunt*, intelligunt de gentibus fidei gratiam non habentibus.

23. Absurda est eorum sententia, qui dicunt hominem ab initio dono quodam supernaturali & gratuito suprâ conditionem naturæ suæ fuisse exaltatum, ut Fide, Spe, & Charitate Deum supernaturaliter coleret.

24. A vanis, & otiosis hominibus secundum insipientiam Philosophorum excogitata est sententia, quæ ad Pelagianismum rejicienda est, Hominem

ab initio sic constitutum , ut per dona naturæ
superaddita fuerit largitate Conditoris sublimatus,
& in Dei filium adoptatus

25. Omnia opera infidelium sunt peccata, &
Philosophorum virtutes sunt vitia.

26. Integritas primæ creationis non fuit inde-
bita humanæ naturæ exaltatio, sed naturalis ejus
conditio.

27. Liberum arbitrium sine gratiæ Dei adjutorio
non nisi ad peccandum valet.

28. Pelagianus est error dicere, quòd liberum
arbitrium valet ad ullum peccatum vitandum.

29. Non soli fures ii sunt, qui Christum viam
& ostium veritatis & vitæ negant: sed etiam qui-
cumque aliundè, quàm per ipsum in viam justitiæ
(hoc est, aliquam justitiam) conscendi posse docent.

30. Aut tentationi ulli sine gratiæ ipsius adju-
torio resistere hominem posse, sic ut in eam non
inducatur, aut ab eâ non superetur.

31. Caritas perfecta, & sincera, quæ est ex
corde puro, & conscientiâ bonâ, & fide non fictâ,
tam in Catechumenis, quàm in pœnitentibus potest
esse sine remissione peccatorum.

32. Caritas illa, quæ est plenitudo legis, non
est semper conjuncta cum remissione peccatorum.

33. Catechumenus justè, rectè, & sanctè vivit,
& mandata Dei observat, ac legem implet per cha-
ritatem ante obtentam remissionem peccatorum,
quæ in Baptismi lavacro demùm percipitur.

34. Distinctio illa duplicis amoris, naturalis
videlicet, quo Deus amatur ut author naturæ; &
gratuiti, quo Deus amatur ut beatificator, vana
est, & commentitia, & ad illudendum Sacris Litte-
ris, & plurimis Veterum testimoniis excogitata.

35. Omne quod agit peccator, vel servus pec-
cati, peccatum est

36. Amor naturalis, qui ex viribus naturæ
exoritur, ex solâ Philosophiâ per delationem
præsumptionis humanæ cum injuria Crucis Christi
defenditur à nonnullis Doctoribus.

37. Cum Pelagio sentit, qui boni aliquid naturalis, hoc est, quod ex naturæ solis viribus ortum ducit, agnoscit.

38. Omnis amor creaturæ rationalis aut vitiosa est cupiditas, quâ mundus diligitur, quæ à Joanne prohibetur, aut laudabilis illa charitas, quâ per Spiritum sanctum in corde diffusa, Deus amatur.

39. Quod voluntariè fit, etiamsi necessariò fiat, liberè tamen fit.

40. In omnibus suis actibus peccator servit dominanti cupiditati.

41. Is libertatis modus, qui est à necessitate, sub libertatis nomine non reperitur in Scripturis, sed solùm nomen libertatis à peccato.

42. Justitia, quâ justificatur per fidem impius, consistit formaliter in obedientiâ mandatorum, quæ est operum justitia, non autem in gratiâ aliquâ animæ infusâ, quâ adoptatur homo in filium Dei, & secundùm interiorem hominem renovatur, ac Divinæ naturæ consors efficitur, ut sic per Spiritum Sanctum renovatus deinceps benè vivere, & Dei mandatis obedire possit.

43. In hominibus pœnitentibus, ante Sacramentum Absolutionis, & in Catechumenis ante Baptismum est vera justificatio; separata tamen à remissione peccatorum.

44. Operibus plerisque, quæ à fidelibus fiunt, solùm ut Dei mandatis pareant, cujusmodi sunt, obedire parentibus, depositum reddere, ab homicidio, à fornicatione abstinere, justificantur quidem homines, quia sunt legis obedientia, & vera legis justitia, non tamen iis obtinent incrementa virtutum.

45. Sacrificiùm Missæ non aliâ ratione est Sacrificiùm, quàm generali illâ, quâ omne opus, quod fit, ut sanctâ societate Deo homo inhæreat.

46. Ad rationem, & definitionem peccati non pertinet voluntarium; nec definitionis quæstio est, sed causæ, & originis, utrum omne peccatum debeat esse voluntarium.

47. Unde

47. Unde peccatum Originis verè habet rationem peccati sine ullâ ratione , ac respectu ad voluntatem à quâ originem habuit.

48. Peccatum Originis est habituali parvuli voluntate voluntarium, & habitualiter dominatur parvulo, eò quod non gerit contrarium voluntatis arbitrium.

49. Et ex habituali voluntate dominante fit, ut parvulus discedens sine regenerationis Sacramento, quando usum rationis consecutus erit, actualiter Deum odio habeat, Deum blasphemet, & legi Dei repugnet.

50. Prava desideria, quibus ratio non consentit, & quæ homo invitus patitur, sunt prohibita præcepto, *Non concupisces.*

51. Concupiscentia, sive lex membrorum, & prava ejus desideria, quæ inviti sentiunt homines, sunt vera legis inobedientia.

52. Omne scelus est ejus conditionis, ut suum authorem, & omnes posteros eo modo inficere possit, quo infecit prima transgressio.

53. Quantum est ex vi transgressionis, tantum meritorum malorum à generante contrahunt qui cum minoribus nascuntur vitiis, quam qui cum majoribus.

54. Definitiva hæc sententia, Deum homini nihil impossibile præcepisse, falsò tribuitur Augustino, cum Pelagii sit.

55. Deus non potuisset ab initio talem creare hominem, qualis nunc nascitur.

56. In peccato duo sunt; actus, & reatus; transeunte autem actu, nihil manet nisi reatus, sive obligatio ad pœnam.

57. Unde in Sacramento Baptismi, aut Sacerdotis Absolutione propriè reatus peccati dumtaxat tollitur, & ministerium Sacerdotum solùm liberat à reatu.

58. Peccator pœnitens non vivificatur ministerio Sacerdotis absolventis, sed à solo Deo, qui pœnitentiam suggerens & inspirans vivificat eum, & resuscitat; ministerio autem Sacerdotis solùm reatus tollitur.

59. Quando per eleëmofynas, aliaque pœnitentiæ opera Deo satisfacimus pro pœnis temporali- bus, non dignum pretium Deo pro peccatis nostris offerimus, sicut quidam errantes autumant, (nam alioqui essemus saltem aliquã ex parte redemptores) sed aliquid facimus, cujus intuitu Christi satisfactio nobis applicatur, & communicatur.

60. Per passiones Sanctorum in Indulgentiis communicatas non propriè redimuntur nostra delicta; sed per communionem charitatis nobis eorum passiones impartiuntur, ut digni simus, qui pretio sanguinis Christi à pœnis pro peccatis debitis liberemur.

61. Illa Doctorum distinctio, Divinæ legis mandata bifariam impleri, altero modo quantum ad præceptorum operum substantiam tantum; altero quantum ad certam quemdam modum, videlicet secundum quem valeant operantem perducere ad regnum æternum (hoc est ad modum meritorium) commentitia est & explodenda.

62. Illa quodque distinctio, quã opus dicitur bifariam bonum, vel quia ex objecto, & omnibus circumstantiis rectum est, & bonum (quod moraliter bonum appellare consueverunt) vel quia est meritorium regni æterni, eò quòd fit à vivo Christi membro per Spiritum charitatis, rejicienda est.

63. Sed & illa distinctio duplicis justitiæ, alterius, quæ fit per Spiritum charitatis inhabitantem, alterius, quæ fit ex inspiratione quidem Spiritus Sancti cor ad pœnitentiam excitantis, sed nondum cor inhabitantis, & in eo charitatem diffundentis, quã divinæ Legis justificatio impleatur, similiter rejicitur.

64. Item & illa distinctio duplicis vivificationis; alterius, quã vivificatur peccator, dum ei pœnitentia, & vitæ novæ propositum, & inchoatio per Dei gratiam inspiratur; alterius, quã vivificatur, qui verè justificatur & palmis vivus in vite Christo efficitur, pariter commentitia est, & Scripturis minimè congruens.

65. Non

65. Non nisi Pelagiano errore admitti potest
usus aliquis liberi arbitrii bonus, sive non malus;
& gratiæ Christi injuriam facit, qui ita sentit, &
docet.

66. Sola violentia repugnat libertati hominis
naturali.

67. Homo peccat etiam damnabiliter in eo,
quod necessario facit.

68. Infidelitas purè negativa in his, quibus
Christus non est prædicatus, peccatum est.

69. Justificatio impii fit formaliter per obedien-
tiam Legis, non autem per occultam communi-
cationem, & inspirationem gratiæ, quæ per eam
justificatos faciat implere Legem.

70. Homo existens in peccato mortali, sive in
reatu æternæ damnationis potest habere veram
charitatem; & charitas etiam perfecta potest
consistere cum reatu æternæ damnationis.

71. Per contritionem etiam cum charitate
perfectâ, & cum voto suscipiendi Sacramentum
conjunctam, non remittitur crimen extra casum
necessitatis, aut martyrii sinè actuali susceptione
Sacramenti.

72. Omnes omninò justorum afflictiones sunt
ultiones peccatorum ipsorum; unde & Job, & Mar-
tyres, quæ passi sunt, propter peccata sua passi sunt.

73. Nemo, præter Christum, est absque peccato
originali; hinc B. Virgo mortua est propter peccatum
ex Adam contractum, omnesque ejus afflictiones in
hâc vitâ, sicut & aliorum justorum, fuerunt ultiones
peccati actualis, vel originalis.

74. Concupiscentia in renatis relapsis in pecca-
tum mortale, in quibus jam dominatur, peccatum
est, sicut & alii habitus pravi.

75. Motus pravi concupiscentiæ sunt pro statu
hominis vitati, prohibiti præcepto, *Non concupisces*;
Unde homo eos sentiens, & non consentiens,
transgreditur præceptum, *Non concupisces*; quamvis
transgressio in peccatum non deputetur.

76. Quamdiu aliquid concupiscentiæ carnalis
in

in diligente est, non facit præceptum, *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo.*

77. Satisfactiones laboriosæ justicatorum non valent expiare de condigno pœnam temporalem restantem post culpam condonatam.

78. Immortalitas primi hominis non erat gratiæ beneficium, sed naturalis conditio.

79. Falsa est Doctorum sententia, Primum Hominem potuisse à Deo creari, & institui sine justitiâ naturali.

Quas quidem sententias stricto coram Nobis examine ponderatas, quamquam nonnullæ aliquo pacto sustineri possint, in rigore, & proprio verborum sensu ab assertoribus intento hæreticas, erroneas, suspectas, temerarias, scandalosas, & in pias aures offensionem immittentes, respectivè, ac quæcumque super iis verbo, scriptoque emissa, præsentium auctoritate damnamus, circumscribimus, & abolémus; de quæ eisdem, & similibus posthæc quoque pacto loquendi, scribendi, & disputandi facultatem quibuscumque interdiciamus. Qui secus fecerint, ipsos omnibus dignitatibus, gradibus, honoribus, beneficiis, & officiis perpetuò privamus, ac etiam inhabiles ad quæcumque decernimus: Vinculo quoque anathematis eo ipso innodamus, à quo nullus Romano Pontifice inferior valeat ipsos, excepto mortis articulo, liberare. Nulli ergò omnino hominum liceat hanc paginam nostræ damnationis, circumscriptio- nis, abolitionis, interdicti, decreti, & mandati, privationis & innodationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & BB Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romæ apud S. Petrum. An: Incarnationis Dominicæ Millesimo quingentesimo sexagesimo septimo, Kalendis Octob. Pontificatûs Nostri anno secundo

Constitutio hæc, dum *Pius V.* vixit, majoris lenitatis gratiâ, nullâ ad *Batum* directione factâ,
Scholæ

Scholæ Theologicæ Lovaniensî prælecta est a *Maximiliano Morillon* Vicario Generali *Cardinalis Granvellani* Archiepiscopi Mechliniensis, cui illius diplomatis executio a *Pio* demandata fuerat.

Motis deindè Constitutionis illius causâ in Universitate discordiis, & interim Sanctissimo Pontifice vitâ functo, confirmata est Bulla *Piana* a *Gregorio XIII.* ejus successore anno 1579. 24. Januarii, atque ad *ipsum Baium* 1580. 21. Martii delata à *Francisco Toletò* Societatis Jesu Presbytero Doctissimo, ac Religiosissimo, tunc Concionatore Pontificio, postea S. R. E. Cardinali. Hic *Baium* ab opinionibus illis removêre studuit, eum cohortatus, ut Sedis Apostolicæ judicio acquiesceret, quod a viro *Pio* æquè ac erudito facilè obtinuit.

Sic verò hæc de re fasti Academici impressi anno 1650. pag. 369.

„Die itaque dicto ad 12. Kal. Aprilis, horâ
 „antè meridiem decimâ in frequentissimo Con-
 „ventu, atque confessu omnium & singulorum,
 „Professorum, Licentiatorum, Baccalaureorum,
 „cæterorumque studiosorum S. Theologiæ, in-
 „gressus Scholæ Theologicas *D. Franciscus To-*
 „*letus*, Comitantibus eum ac deducantibus hono-
 „ris causa *MM. NN. D. Baio, Cornelio Reineri,*
 „*Gaudano, & Henrico Gravio*, ac consensâ Ca-
 „thedrâ, cum eadem ferè narrasset, quæ antea
 „coram Magistris S. Theologicam facultatem
 „repræsentantibus dixerat, jussit per Universitatis
 „Notarium *Conrardum Sylvium* litteras primùm
 „Credentiæ ad eosdem S. Theologiæ Doctores
 „datas, deindè ipsam Bullam Clarâ, & intelligibili
 „voce recitari, quibus lectis, convertit se ad *D. Mi-*
 „*chaëlem de Bay*, petiitque ex eo, anè cognos-
 „ceret damnari in Bullâ multos articulos, qui in
 „aliquot ejus libellis prius editis continerentur,
 „etiam in eo sensu, quo in Bullâ damnarentur?
 „Quo agnoscente, & credente quod sic: rogavit *Illas*
 „eum deindè, anè eosdem, & reliquos ibi con-
 „tentos damnaret? sum ille, damno, inquit, se *Baius.*

„cundum Bulla ipsius intentionem, & sicut Bulla
 „damnat Deinde Præfatus D. Franciscus ad reli-
 „quos Doctores Theologos converſus interrogavit,
 „annè eorūdem articulos omnes damnarent, & bul-
 „lam reverentè ſuſciperent? Qui uno ore omnes
 „reſponderunt ſe eos articulos damnare, & bullam
 „Religioſè habituros, atque obſervaturos. Eadem
 „fuit reſponſio Licentiaſorum, Baccalaureorum
 „& ſtudioſorum, omneſque conſonâ voce concla-
 „marunt. *Articulos damnamus, Bullam reverentè
 „ſuſcipimus. atquè obedientiam Pollicemur.*

Fertur Cardinalis Toletus eâ occaſione dixiſſe,
 & læpiùs iuraſſe. *Magis humilem Michaële Baio,
 ac doctiorem vidi neminem.*

Utinàm Eximiam Bay ſubmiſſionem ſectata fuiſſet
 poſteritas! non tot diſſidia, turbæ, procellæ cum
 in infelix Noſtrum Belgium, tum in Gallias ſeſe
 effuſiſſent.

*Turba
 exorta
 ob dam-
 natas
 Propoſit.
 Bay.*

Ad retrænanandam plurimum utriuſque Pontificis
 cenſuræ obſtrepentium audaciam, opus fuit, ut &
 Bay Propoſitiones ferret *Urbanus VIII.* per Bullam
in Eminentiffimi emanatam 6 Marti 1641.

At hæc nequivit eos a Doctrinâ Bay avellere:
 eò utque proruperunt, ut Bullam iſtam, quia ſibi
 refragabatur, contenderint eſſe *ſubreptitiâ*, quod
 damnavit *Alexander VIII.* 7. Decembris 1690.

Sed neque ſic lues exterminata eſt, jam ſtatim
 prodeunt centum propoſitiones & una, iſtæ vatica-
 no fulmine a *Clemente XI.* moderno Pontifice, in
 quibus videre eſt jam ter damnatas Bay aſſertio-
 nes magnâ ex parte inſtauratas. Verùm de his
 infra ad annum 1713.

Progrediamur modò ad Præfatas Propoſitiones
 à Doctore Angelico, ut demonſtrare conabimur,
 prædebellatas.

Pro majori perſpicuitate, & ordine eas divide-
 mus in materias, quas *D. Thomas* tractat in ſuâ
 ſummâ.